

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Tarryn Fisher

The Wives

Copyright © 2019 by Tarryn Fisher

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK

Marina Sabovljević

UREDNIK IZDANJA

Tea Jovanović

LEKTURA

Jelka Jovanović

SLOG I PRELOM

Stevan Šormaz

DIZAJN KORICA

Sara Vranić

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2021

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

TARIN FIŠER

SUPRUGE

S engleskog preveo
Danko Ješić

Stela

Za Kolin

1.

On dolazi svakog četvrtka. To je moj dan, ja sam Četvrtak. To je dan pun nade, izgubljen među važnijim danima; nije početak, niti kraj, nego stanica. Predjelo za vikend. Ponekad razmišljam o ostalim danima i pitam se da li oni razmišljaju o meni. Takve su žene, zar ne? Uvek razmišljaju o drugim ženama... radoznalost i inat zgrušavaju se u male, emotivne bare. Nema koristi od toga; ako previše razmišljate, sve ćete pogrešno shvatiti.

Postavljam sto za dvoje. Malo sam zbunjena dok stavljam pribor za jelo; zastajem da razmislim o tome gde šta ide. Prelazim jezikom preko zuba i odmahujem glavom. Blesava sam; večeras ćemo biti samo Set i ja – viđamo se kod kuće. Mada i ne postoji ništa drugo – ne izlazimo vrlo često zbog opasnosti da nas neko vidi. Zamislite to... ne želite da vas neko vidi s mužem. Ili vaš muž ne želi da ga vide s vama. Votka koju sam ranije popila zagrejala me je, opustila mi je udove i učinila me nehajnom. Gotovo sam oborila vazu sa cvećem dok sam spuštala viljušku kraj tanjira: buket bledoružičastih ruža. Odabrala sam ih zbog seksualnog nagoveštaja, jer kad ste u poziciji u kakvoj sam ja, najvažnije je biti na vrhuncu seksualnih sposobnosti. *Pogledaj ove nežne, ružičaste latice. Da li zbog njih misliš na moj klitoris? Dobro!*

Desno od vaginalnog cveća nalaze se dve bele sveće u srebrnom svećnjaku. Majka mi je jednom rekla da pod treperavom svetlošću sveće žena može izgledati desetak godina mlađe. Moja majka je pazila na takve stvari. Svakih šest nedelja doktor joj je zarivao iglu u čelo i ubacivao trideset centilitara botoksa u njevu kožu. Bila je pretplaćena na sve moguće luksuzne časopise i skupljala je knjige o tome kako zadržati muža. Niko se ne trudi toliko da zadrži svog muža kao žene koje su ga izgubile. Nekad sam to smatrala plitkim, ali onda su moji ideali bili neukaljani stvarnošću. Imala sam velike planove da budem sasvim različita od majke: da budem voljena, da budem uspešna, da rađam predivnu decu. Ali istina je da su lične želje samo jedna vodena struja pred plimom odgoja i prirode. Možete provesti čitav život plivajući protiv nje i na kraju ćete se umoriti i struja gena i vaspitanja povući će vas nadole. Počela sam mnogo da ličim na nju, a malo na sebe.

Okrećem točkić upaljača palcem i držim plamen iznad fitilja. Upaljač je *zipo*, sa izlizanom britanskom zastavom na metalu. Treperavi jezičak podseća me na moje kratkotrajne pokušaje da pušim. Uglavnom da bih izgledala kul – nisam uvlačila dim, ali bila sam oduševljena što vidim tu blistavu trešnju među prstima. Roditelji su mi kupili ove svećnjake kao poklon za useljenje nakon što sam ih videla u *Tifanijevom* katalogu. Smatrala sam ih predvidivo otmenim. Kad ste tek udate, vidite dva svećnjaka i zamišljate život prepun pečenog mesa koje ide uz to. Večera kao ova večerašnja. Moj život je gotovo savršen.

Gledam kroz prozor dok savijam salvete, a pogled na park puca preda mnom. Napolju je oblačno, uobičajeno za Sijetl. Pogled na park je razlog zbog kog sam odabrala ovaj stan umesto jednog mnogo većeg i lepšeg, ali koji gleda na zaliv Eliot. Iako bi većina ljudi odabrala pogled na vodu, više volim pogled na živote ljudi. Jedan sedokos par sedi na klupi, gleda u stazu kojom

biciklisti i trkači prolaze svakih nekoliko minuta. Ne dodiruju se, mada im se glave istovremeno pokreću kad god neko prođe. Pitam se da li ćemo Set i ja tako raditi jednog dana, i obrazi mi se zarumene dok mislim na ostale. Zamišljanje budućnosti je teško kad uračunaš dve druge žene s kojima deliš muža.

Spuštam na sto bocu pino grija koju sam danas kupila. Etiketa je dosadna, ne privlači pogled, ali ozbiljni trgovac koji mi ju je prodao opisao je vrlo detaljno ukus trljajući prste dok je govorio. Ne sećam se šta je rekao, iako je to bilo pre svega nekoliko sati. Bila sam odsutna duhom, razmišljala sam o kupovini namirnica. Kuvanje je, majka me je naučila, najvažnije za dobru suprugu.

Udaljila sam se i pogledala šta sam uradila. Sve u svemu, sto izgleda impresivno, ali ja sam kraljica prezentacije. Sve je kako treba, kako on voli, i stoga, kako ja volim. Ne radi se o tome da nemam svoju ličnost; samo čuvam sve što imam za njega. Kako i treba.

Tačno u osamnaest časova čujem okretanje ključa u bravi i onda zvuk otvaranja vrata. Čujem škljocanje dok se zatvaraju i njegove ključeve koji padaju na sto u predsoblju. Set nikad ne kasni, a kad živite komplikovanim životom kao što je njegov, red je važan. Zagladim brižljivo uvijenu kosu i izađem iz kuhinje u hodnik da ga pozdravim. Gleda u pisma u svojoj ruci, a kišne kapi zadržavaju mu se na vrhovima kose.

„Doneo si poštu. Hvala ti.“ Postiđena sam oduševljenjem u svom glasu. To je samo pošta, zaboga.

Spusti hrpu pisama na mali mermerni sto u predsoblju, kraj svojih ključeva, i osmehne se. Osetim treperenje u stomaku, toplinu i uzbuđenje. Uđem u njegovu širinu, udahnem njegov miris, i zarijem lice u njegov vrat. To je lep vrat, preplanuo i širok. Na njemu je glava s vrlo lepom kosom i lice koje je

tradicionalno zgodno s trunčicom nestašluka. Privijem se uz njega. Pet dana je dug period bez voljenog muškarca. U mladosti sam ljubav smatrala teretom. Kako možeš išta da uradiš kad moraš da misliš o nekome svakog trena? Kad sam upoznala Seta, sve je to palo u vodu. Postala sam kao moja majka: brižna, popustljiva, potpuno otvorena emotivno i seksualno. To me je uzbuđivalo i gadilo mi se.

„Nedostajao si mi“, kažem.

Poljubim ga ispod brade, onda meku tačku iza uva, a onda se propnem na prste da dosegнем njegova usta. Gladna sam njegove pažnje i poljubac mi je agresivan i žestok. Stenje grleno, a aktovka mu padne na pod uz tup tresak. Zagrli me.

„To je bio lep pozdrav“, kaže. Prstima mi prelazi preko kičme kao da svira saksofon. Masira me nežno dok se ne pribijem uz njega.

„Bolje bih te pozdravila, ali večera je spremna.“

Oči mu postanu zamagljene, i oduševim se u sebi. Napalila sam ga za dva minuta. Želim da kažem, *Nadmaši to*, ali kome? Nešto mi se pokrene u želucu, neka traka koja se odmotava, odmotava. Pokušam da je uhvatim pre nego što ode predaleko. Zašto uvek mislim na njih? Ključna stvar da bi ovo upalilo je da *ne* mislim na njih.

„Šta si napravila?“ Skine šal sa svog vrata, obavije ga oko mog, privuče me k sebi i ponovo poljubi. Njegov topao glas trgne me iz hladnog transa, i odgurnem osećanja u stranu odlučna da ne uništim našu zajedničku noć.

„Miriše dobro.“

Nasmešim se i uvijajući kukovima odem do trpezarije – malo začina za njegovu večeru. Zastanem na vratima da pogledam njegovu reakciju na sto.

„Ti činiš da sve izgleda lepo.“ Pruži ruke ka meni, snažne, preplanule ruke prekrivene venama, ali izmigoljim se zadirkujući

ga. Iza njega prozor je ispran kišom. Pogledam preko njegovog ramena... par na klupi je otišao. Šta ih čeka kod kuće? Naručena hrana iz kineskog restorana... supa u konzervi?

Odem do kuhinje trudeći se da me Set prati pogledom. Iskustvo me je naučilo da možeš privući muškarčev pogled ako se krećeš na pravi način.

„Jagnjetina“, viknem preko ramena. „Kuskus...“

Uhvati za grlić bocu vina sa stola i nagne je da pogleda etiketu. „Ovo je dobro vino.“ Set ne bi trebalo da pije vino; ne radi to sa ostalima. Verski razlozi. Pravi izuzetak zbog mene i dodam to svom spisku malih pobeda. Navukla sam ga na crna vina, merlo i rezak šardone. Ljubili smo se, smejali i jebali pijani. Samo sa mnom; to nije radio s njima.

Glupo, znam. Odabrala sam ovaj život i on nema veze s takmičenjem, već s novcem, ali moram da vodim računa kad su tu umešane i druge žene.

Kad sam se vratila iz kuhinje držeći večeru između dve kuhinjske krpe, on je već bio sipao vino i sada gleda kroz prozor dok ga pije. Ispod tog prozora na jedanaestom spratu grad bruji noćnim ritmom. Prometna ulica preseca park. Desno od parka i malo van vidokruga je Saund, istačkan jedrenjacima i trajektima leti, i prekriven maglom zimi. S prozora naše spavaće sobe možemo ga videti – široko prostranstvo stajace i padajuće vode. Savršen pogled u Sijetlu.

„Nije mi stalo do večere“, kaže. „Želim te sad.“ Glas mu je autoritativan; Set ne ostavlja mesta za pitanja. To je osobina koja mu je koristila u svim oblastima njegovog života.

Spustim tanjire na sto, moj apetit za jednu stvar je nestao i zamenio ga je drugačiji apetit. Gledam ga dok gasi sveće ne skidajući pogled sa mene, a onda krenem ka spavaćoj sobi, stavim ruke iza leđa i počnem da otkopčavam haljinu u hodu. Radim to polako da bi on mogao da gleda. Skidam sa sebe sloj svile.

Osećam ga iza sebe: krupnoću, toplinu, iščekivanje onog što će uslediti. Moja savršena večera hladi se na stolu, ovčiji loj se steže i boji rubove posude za serviranje u narandžasto i svetlosmeđe dok skidam haljinu i saginjem se rukama dodirujući krevet. Do zglavaka sam utonula u perjani jorgan kad me on prstima uhvati za kukove i rastegne lastiš na mojim gaćicama. Svuču ih, a kad mi zalepršaju oko gležnjeva, šutnem ih od sebe.

Zvuk metala, a potom kože kaiša dok klizi iz pantalona. Ne svlači se – čuje se prigušen zvuk dok mu pantalone padaju na pod.

Nakon toga podgrejem večeru u mikrotalasnoj pećnici, umotana u kućnu haljinu. Osećam treperenje između nogu, sperma mi curi na butinu; osećam najpriятniji bol. Odnese njegov tanjir do mesta na kojem leži na kauču, go do pojasa, s jednom rukom preko glave – slika i prilika iscrpljenog čoveka. Ne mogu da skinem širok osmeh sa usana, iako pokušavam. To je pukotina u mojoj uobičajenoj fasadi, ovo srednjoškolsko cerenje.

„Prelepa si“, kaže kad me vidi. Glas mu je promukao kao i uvek posle seksa. „Bila si tako dobra.“ Protrlja mi butinu dok uzima tanjir. „Sećaš li se onog odmora o kojem smo razgovarali? Kuda želiš da ideš?“ Ovo je suština postkoitalnog razgovora sa Setom: voli da razgovara o budućnosti nakon što svrši.

Sećam li se? Naravno da se sećam. Namestila sam lice tako da izgledam iznenađeno.

Obećavao mi je odmor poslednjih godinu dana. Samo nas dvoje.

Srce mi zakuca brže. Čekala sam ovo. Nisam želela da forsiram jer je bio tako zauzet, ali evo – ovo je moja godina. Suzila sam izbor na jednu plažu. Beo pesak i azurnoplava voda, duge šetnje obalom i držanje za ruke u javnosti. *U javnosti.*

„Mislila sam da odemo na neko toplo mesto“, kažem. Ne gledam ga u oči – ne želim da vidi koliko žudim da ga imam samo za sebe. Pohlepna sam, ljubomorna i sitničava. Pustim

da mi se kućna haljina otvori dok se saginjem da mu spustim vino na stočić. Pruži ruku i uhvati me za dojku, kao što sam znala da hoće. Predvidiv je.

„Turks i Kaikos?“, predlaže. „Trinidad?“

Da i da!

Dok sedam na fotelju okrenutu ka sofi, prekrstim noge tako da mi se kućna haljina pomeri i otkrije butine.

„Ti izaberi“, kažem. „Putovao si više nego ja.“ Znam da voli to, da on donosi odluke. I šta me briga kuda idem? Sve dok ga imam na nedelju dana, bez prekida, bez deljenja. Te nedelje će biti samo moj. Fantazija. Sad dolazi trenutak kog sam se bojala i kome sam se nadala.

„Sete, ispričaj mi šta si radio ove nedelje.“

Spusti tanjir i protrlja vrhove prstiju. Blistaju se od loja. Želim da odem do njega i sisam mu prste dok ih ne očistim.

„Ponedeljak ima mučnine, beba...“

„O, ne“, kažem. „Još je u prvom tromesečju, i to će trajati još nekoliko meseci.“

Klimne glavom, a osmejak mu zaigra na usnama. „Vrlo je uzbuđena, uprkos mučnini. Kupio sam joj jednu od onih knjiga sa imenima za bebe. Podvukla je imena koja joj se sviđaju, a onda ćemo ih pregledati kad je vidim.“

Osetim ljubomoru i odmah je odgurnem u stranu. Ovo je vrhunac moje nedelje, slušanje o drugima. Ne želim da ga uništim sitničarenjem.

„To je tako uzbudljivo“, kažem. „Želi li dečaka ili devojčicu?“

Nasmeje se dok odlazi do kuhinje da ostavi tanjir u sudoperu. Čujem vodu koja teče i onda dizanje poklopca kante za đubre dok baca papirni ubrus.

„Želi dečaka. Tamnokosog, kao ja. Ali mislim da će to dete imati plavu kosu, kao ona.“

Zamišljam Ponedjeljak... duga, ravna plava kosa, preplanuo ten. Mršava je, mišićava, savršeno belih zuba. Često se smeje – uglavnom stvarima koje on kaže – i mladalački je zaljubljen. Jednom mi je rekao da u dvadeset petoj godini izgleda kao srednjoškolka. Naravno, osudila bih nekog muškarca zbog toga, zbog uobičajene želje muškaraca da budu s mlađim ženama, ali to ne važi za njega. Set voli povezanost.

„Obavestićeš me kad budeš saznao pol deteta?“

„To je daleko, ali da.“ Smeši se, a uglovi usana mu se pomeraju nagore. „Imamo pregled naredne nedelje. Moraću da odem pravo tamo u ponedjeljak ujutro.“ Namigne mi, a ja nisam dovoljno vešta da sakrijem rumenilo. Noge su mi prekrštene, a stopalo mi poskakuje dok mi toplina ispunjava stomak. Deluje na mene isto kao prvog dana kad smo se upoznali.

„Smem li da ti donesem piće?“, pitam ustajući.

Odem do šanka i pustim muziku. Naravno da želi piće, uvek želi piće kad smo zajedno. Rekao mi je da potajno drži bocu viskija u kancelariji, i u sebi likujem zbog toga što loše utičem na njega. Tom Vejts počne da peva, a ja uzmem bocu votke.

Nekad sam pitala za Utorak, ali Set nije toliko spreman da priča o njoj. Uvek sam to pripisivala autoritetu prve supruge. Prva supruga, prva žena koju je voleo. Zastrašujuće je kad pomislim da sam mu ja drugi izbor. Tešila sam sebe činjenicom da sam ja Setova zakonita supruga, da je, iako su i dalje zajedno, morao da se razvede od nje da bi se oženio mnome. Ne volim Utorak. Sebična je; njena karijera zauzima najdominantnije mesto u njenom životu – taj prostor ja rezervišem za Seta. I mada ne odobravam to, ne mogu da je krivim. Nema ga pet dana nedeljno. Imamo jedan rotirajući dan, koji koristimo naizmenično, ali naš posao je da ispunimo sedmicu stvarima koje nisu on: to su za mene gluposti: grnčarija, ljubavni romani i *Netfliks*; ali za Utorak, to je njena karijera. U džepu kućne haljine potražim

balzam za usne. Imamo čitave živote van braka. To je jedini način da ostanemo normalni.

Ponovo pica za večeru?, imala sam običaj da pitam. Priznao mi je jednom da Utorak više voli da naručuje hranu nego da kuva.

Uvek kritikuješ tuđe kulinarske veštine, zadirkivao me je.

Uzmem dve čaše i napunim ih ledom. Čujem kako se Set kreće iza mene, ustaje s kauča. Boca sa sodom šišti dok skidam poklopac i dopunjavam čaše. Pre nego što nam napravim pića, on je iza mene, ljubi mi vrat. Pomerim glavu u stranu da mu dam bolji pristup. Uzme svoje piće i ode do prozora dok ja sedam.

Gledam ga s kauča, a čaša mi vlaži dlan.

Set sedne na kauč kraj mene spuštajući piće na stočić. Pruži ruku da mi pomazi vrat sve vreme se smešeći.

Oči mu plešu, flertuju. Zaljubila sam se u te oči i u to što uvek izgledaju kao da se smeju. Podignem jedan kraj usta u osmeh i naslonim se na njega uživajući u čvrstini njegovog tela na svojim leđima. Prstima mi mazi ruku.

O čemu još možemo da razgovaramo? Želim da se uverim kako sam upoznata sa svim oblastima njegovog života. „Posao...”

„Aleks...” Zastane. Gledam ga dok palcem trlja donju usnu, što me uvek razneži.

Šta je sad uradio?

„Uhvatio sam ga u još jednoj laži“, kaže.

Aleks je Setov poslovni partner; zajedno su osnovali kompaniju. Koliko se sećam, Aleks je uvek bio zadužen za komunikaciju: sastajao se s klijentima i pronalazio poslove, a Set je bio onaj koji se bavio izgradnjom kuća, i imao je posla s građevinskim kompanijama i inspekcijama. Set mi je rekao da su se prvi put sukobili oko imena kompanije: Aleks je želeo da njegovo prezime bude deo imena kompanije, a Set je želeo da deo imena bude Pacifik nortvest. Na kraju su se saglasili da se kompanija zove *Emerald siti development*. Poslednjih nekoliko godina posvećenost detaljima i lepota izgrađenih kuća obezbedile su

im nekoliko prestižnih klijenata. Nikad nisam upoznala Aleksa; on ne zna da postojim. Misli da je Setova supruga Utorak. Kad su se Set i Utorak venčali, išli su na odmore sa Aleksom i njegovom ženom – jednom na Havaje i jednom na skijanje, u Banf. Videla sam Aleksa na fotografijama. Malo je niži od svoje supruge, Barbare, koja je bivša Mis Jute. Zdepast i proćelav, izgleda nekako samozadovoljno.

Ima toliko ljudi koje nisam upoznala. Setovi roditelji, na primer, i njegovi prijatelji iz detinjstva. Kao druga žena možda nikad neću imati tu priliku.

„O?“, kažem. „Šta se dogodilo?“

Moj život je iscrpljujuć zbog svih tih igara koje igram. Ovo je žensko prokletstvo. Budi neposredna, ali ne previše. Budi jaka, ali ne previše. Postavljaj pitanja, ali ne previše. Otpijem gutljaj pica i sednem na kauč kraj njega.

„Uživaš li u ovome?“, pita. „Neobično je, raspituješ se...“

„Uživam u tebi.“ Osmehnem se. „U upoznavanju tvog sveta, onog što osećaš i doživljavaš kad nisi sa mnom.“ Istina je, zar ne? Volim svog muža, ali nisam jedina. Ima i drugih. Moja je jedina moć je znanje. Mogu pomoću vešto postavljenih pitanja da predupredim stvari, steknem prednost, da se jebem s njim do besvesti i glumim pomalo nezainteresovanu osobu.

Set uzdahne trljajući oči dlanom.

„Idemo u krevet“, kaže.

Gledam mu lice. Večeras više neće pričati o njima. Pruži ruku da mi pomogne da ustanem i prihvatim je dozvoljavajući mu da me podigne na noge.

Ovog puta vodimo ljubav ljubimo se dok obavijam noge oko njega. Ne bi trebalo da se pitam, ali pitam se. Kako muškarac može da voli tako mnogo žena? Različita žena gotovo svakog drugog dana. I kako se ja kotiram na spisku omiljenih?

Brzo zaspi, ali ja ne. Četvrtak je dan kad ne spavam.

2.

U petak ujutro Set ode pre nego što se probudim. Prevrtala sam se do četiri i onda sam sigurno pala u dubok san jer ga nisam čula kad je otišao. Ponekad se osećam kao devojka koja se budi u krevetu nakon seksa za jednu noć, a on se iskrao pre nego što sam ga pitala kako se zove. Uvek ležim duže u krevetu petkom i zurim u udubljenje na njegovom jastuku dok sunce sija kroz prozor i u moje oči. Ali sunce još nije obavilo prste oko horizonta, i gledam u to udubljenje kao da mi život zavisi od njega.

Jutra su teška. U normalnom braku probudiš se kraj neke osobe, potvrdiš svoj život njenim snom natopljenim telom. Postoje kolotečine i rasporedi, i oni postanu dosadni, ali i utešni. Nemam utehu normalnosti; muža koji hrče i koga mogu da munem noću, ili pastu za zube zalepljenu za lavabo koji razočarano ribam. Seta osećam u strukturi ove kuće i većinu dana mi je teško zbog toga. Samo malo bude ovde i odmah ode, u krevet neke druge žene dok se moj hladi.

Pogledam telefon, a strepnja mi treperi u želucu. Ne volim da mu šaljem poruke. Zamišljam da je preplavljen porukama drugih supruge, ali jutros imam potrebu da uzmem telefon i napišem mu: *Nedostaješ mi*. Zna, sigurno zna. Kad ne vidiš svog muža pet dana, mora da zna da ti nedostaje. Ali ne uzmem telefon, i ne pošaljem mu poruku. Odlučno prebacim noge preko ivice kreveta i obujem papuče dok mi se nožni prsti uvijaju na mekom krznu unutra. Te papuče su deo moje kolotečine, moje

potrebe za normalnošću. Odem do kuhinje i pogledam kroz prozor u grad ispod. Vidim zmiju crvenih stop-svetala na putu 99 dok putnici čekaju da se promeni svetlo na semaforu. Brisači idu tamo-amo, brišu vetrobranska stakla od rosulje. Pitam se da li je Set među njima. Ali nije, on ide putem broj 5 odavde. Od mene.

Otvaram frižider, vadim bocu koka-kole i spuštam je na pult. Potražim otvarač za flaše u fioci s priborom za jelo i opusjem kad mi se jedna čačkalica zarije ispod nokta. Gurnem prst u usta dok slobodnom rukom otvaram bocu. Držim samo jednu bocu koka-kole u frižideru, a ostale krijem ispod sudopere, iza kantice za zalivanje. Svaki put kad popijem bocu, stavim novu. Tako izgleda kao da ista boca oduvek stoji u frižideru. Tako zavaravam samu sebe. A možda ne želim da Set zna da pijem koka-kolu za doručak. Zadirktivao bi me, i to mi ne bi smetalo, ali gazirano piće za doručak nije nešto što želiš da ljudi znaju o tebi. Kad sam bila mala, imala sam samo jednu prijateljicu koja je volela da se igra Barbi lutkama. S deset godina su svi već prešli na šminkanje i MTV, tražili su od roditelja da im kupuju odeću za Božić, umesto nove Barbi kamp-kućice. Užasno sam se stidela svojih Barbika – posebno nakon što su me drugarice zadirkivale i nazvale bebom. U jednom od najtužnijih trenutaka u dotadašnjem životu spakovala sam svoje Barbike i stavila ih u jednu kutiju u plakaru. Plakala sam dok nisam zaspala te noći ne želeći da se rastanem od nečeg što sam toliko volela, ali znajući da će me zadirkivati ako to ne uradim. Kad je moja majka pronašla kutiju nekoliko nedelja kasnije, dok je sređivala odeću, pitala me je za to. Uplakana, priznala sam joj istinu. Bila sam suviše velika za Barbike i bilo je vreme da krenem dalje.

Možeš se igrati njima u potaji. Niko ne mora da zna. Ne moraš se odreći nečeg što voliš zato što drugi ljudi to ne odobravaju, rekla je.

Tajne; imam ih *i* umem da ih čuvam.

Vidim da je napravio sebi dvopek pre nego što je otišao. Hlebne mrvice prljaju radnu površinu, a nož leži u sudoperi, mastan od maslaca. Korim sebe što nisam ustala rano da mu spremim nešto. *Sledeće nedelje*, kažem sebi. Sledeće nedelje biću bolja, spremiću mužu doručak. Biću jedna od onih žena koje obezbeđuju seks i hranu tripot dnevno. Osetim napetost u stomaku i pitam se da li Ponedeljak i Utorak ustaju da mu spremе doručak. Da li sam sve vreme bila nemarna? Da li misli o meni kao o nemarnoj jer sam ostala u krevetu? Očistim mrvice, prikupim ih u šaku i onda ih besno istresem u sudoperu, a potom odnesem svoju koka-kolu u dnevnu sobu. Boca je hladna na mom dlanu i otpijam gutljaj razmišljajući o načinima da se poboljšam.

Kad sam se probudila nakon nekog vremena, svetlo se promenilo. Sednem i vidim bocu koka-kole prevrnutu na stranu i smeđu mrlju koja se širi oko nje po tepihu.

„Sranje“, kažem naglas ustajući. Mora da sam zadremala držeći bocu. Tako mi i treba kad ležim budna cele noći i gledam u tavanicu. Potrčim po krpu i sredstvo za čišćenje tepiha i padnem na kolena besno trljajući. Koka-kola se osušila na čupavom svetlosmeđem tepihu, i lepljiva je kao karamela. Ljuta sam zbog nečega, shvatam dok mi se suze slivaju niz lice. Kapljice se pridružuju mrlji na tepihu i trljam jače. Kad je tepih očišćen, čučnem i zatvorim oči. Šta mi se dogodilo? Kako sam postala ova povodljiva osoba koja živi za četvrtke i ljubav muškarca koji se posvećuje trima ženama? Da mi je u devetnaestoj godini neko rekao da će mi život izgledati ovako, nasmejala bih mu se u lice.

Sledeće nedelje je pet godina otkako smo se upoznali. Učila sam u kafiću za završni ispit za medicinsku sestru, za šta tad

nisam bila spremna. Nisam spavala dva dana, i bila sam u fazi kad sam pila kafu kao vodu da bih ostala budna. Napola u bunilu, klatila sam se na stolici kad je Set seo kraj mene. Sećam se da me je iznerviralo njegovo prisustvo. Bilo je još pet slobodnih stolica; zašto je seo kraj mene? Bio je zgodan: sjajna crna kosa i tirkizne oči, dobro naspavan, uredan i rečit. Pitao je da li učim za medicinsku sestru, a ja sam drsko odgovorila, zbog čega sam se izvinila trenutak kasnije. Odmahnuo je rukom i pitao može li da proveri moje znanje.

Smeh je izašao iz mojih usta kad sam shvatila da je ozbiljan. „Provodite petak uveče propitujući napola mrtve buduće medicinske sestre?“, pitala sam.

„Naravno“, kazao je očiju punih duhovitosti. „Pretpostavljam da, ako vam se umilim, nećete odbiti kad vas budem pozvao na večeru.“

Sećam se da sam se namrštila pitajući se da li je to šala. Da li su ga drugovi poslali da ponizi tužnu devojkicu u uglu. Bio je previše zgodan. Tipovi kao što je on nikad se ne trude oko devojaka kao što sam ja. Mada sigurno nisam bila ružna, nisam bila ni lepotica. Majka je uvek govorila da sam ja nasledila pamet, a moja sestra Torens lepotu.

„Jeste li ozbiljni?“, pitala sam. Iznenada sam se osetila postićeno zbog nehajno vezanog konjskog repa i nedostatka maskare.

„Samo ako volite meksičku hranu“, kazao je. „Ne mogu da se zaljubim u devojkicu koja ne voli meksičku hranu.“

„Ne volim meksičku hranu“, rekla sam, a on se uhvatio za srce kao da ga boli. Nasmejala sam se kad sam ga videla – suviše zgodan muškarac koji se pretvara da ima srčani udar u kafiću.

„Samo se šalim. Kakva vrsta poremećene osobe ne voli meksičku hranu?“

Uprkos zdravom razumu i ludački ispunjenom rasporedu, pristala sam da izađem s njim na večeru naredne nedelje.

Uostalom, devojka mora da jede. Kad sam stigla do restorana u svom olupanom malom fordu, napola sam očekivala da on ne bude tamo. Ali čim sam izašla iz kola, uočila sam ga kako čeka kraj ulaza, sklonjen od kiše, a ramena kišnog kaputa bila su mu istačkana kapljicama.

Bio je šarmantan tokom predjela, pitao me je o školi, porodici i šta nameravam da radim kasnije. Umočila sam čips u sos pokušavajući da se setim kad se neka osoba poslednji put toliko zainteresovala za mene. Potpuno obuzeta njime, odgovorila sam oduševljeno na svako njegovo pitanje, a kad je večera završena, shvatila sam da ne znam ništa o njemu.

„Sačuvaćemo to za narednu večeru“, rekao je kad sam to pomenula.

„Kako znaš da će biti naredne večere?“, pitala sam.

Samo mi se osmehnuo, i znala sam da sam u nevolji.

Istuširam se i odenem za dan, zastanem samo da pogledam telefon dok izlazim. Pošto Seta nema pet dana nedeljno, radim noćne smene, koje niko ne želi. Nepodnošljivo je sedeti u kući sama po čitave noći razmišljajući o tome kako je on s drugima. Više volim da stalno budem zauzeta nečim, da ostanem usredsređena. Petkom idem u teretanu i na pijacu. Ponekad ručam s nekom prijateljicom, ali u poslednje vreme sve su izgleda previše zauzete da bi se nalazile sa mnom. Većina mojih prijateljica se ili nedavno udala ili nedavno porodila, i naši životi su se računali u poslove i porodice.

Telefon mi kaže da mi je Set poslao poruku. *Već mi nedostaješ. Jedva čekam narednu nedelju.*

Osmehnem se ukočeno dok pritiskam dugme za pozivanje lifta. Njemu je tako lako da iskaže da mu neko nedostaje kad

uvek ima nekog kraj sebe. Ne smem da mislim tako. Znam da voli svaku od nas, da mu nedostajemo kad nije s nama.

Da naručimo picu za večeru kad se sledeći put vidimo? Moj pokušaj šale.

Odmah mi odgovara emotikon koji plače od smeha. Šta su ljudi radili pre emotikona? Izgledaju kao jedini razuman način da se opusti napet razgovor.

Vratim telefon u torbu dok ulazim u lift sa osmejkom na usnama. Čak i kad mi je najteže, mala Setova poruka čini da sve izgleda u redu. A ima mnogo teških dana, dana kad se osećam nesposobno ili nesigurno u svoju ulogu u njegovom životu.

Sve vas volim različito, ali podjednako.

Zanimalo me je šta to znači, pojedinosti. Da li je to seksualno? Emotivno? Ako bi morao da bira, ako bi mu neko prislonio pištolj na čelo, da li bi odabrao mene?

Kad mi je Set prvi put pomenuo svoju suprugu, bili smo u jednom italijanskom restoranu po imenu *La spiga*, na Kapitol hilu. Bio je to naš četvrti sastanak. Nestala je neprijatnost između dvoje ljudi koji žele da se upoznaju i usledila je prijatnija faza. Tad smo se držali za ruke i... ljubili. Rekao je kako mora da mi kaže nešto i mislila sam da će to možda biti razgovor o budućnosti naše veze. Čim je reč *supruga* izašla iz njegovih usta, spustila sam viljušku, obrisala sos za špagete sa usana, uzela torbu i otišla. Stigao me je na ulici dok sam zaustavljala taksi, a onda je naš konobar stigao njega zahtevajući da mu se plati delimično pojedena obrok. Stajali smo na trotoaru osećajući se neprijatno dok me je Set molio da se vratim. Uradila sam to tako nevoljno, ali deo mene želeo je da čuje šta ima da kaže. I kako je *mogao da ima* išta da kaže? Kako muškarac to može da objasni?

„Znam kako to zvuči, veruj mi.“ Uzeo je veliki gutljaj vina pre nego što je nastavio. „To nema veze sa seksom. Nisam zavisnik, ako si to pomislila.“

Upravo to sam tad mislila. Prekrstila sam ruke na grudima i čekala. Krajičkom oka videla sam kako se konobar muva naokolo. Pitala sam se da li očekuje da ponovo pobjegnemo iz restorana bez plaćanja računa.

„Moj otac...“, počeo je. Zakolutala sam očima. Izvinjenje za pola stvari na svetu može da počne rečima „moj otac“. Ipak, čekala sam da nastavi. Bila sam žena koja drži reč.

Te reči prešle su preko mene: „Moji roditelji... poligamisti... četiri majke.“

Zaprepašćeno sam ga gledala. Bilo je to kao da si napola skinula pantalone nekom tipu a on ti kaže da je žensko. Prvo sam pomislila da laže, loše se šali, ali videla sam nešto u njegovim očima. Dao mi je osetljivu informaciju i želeo je da je procenim. Nisam znala šta da kažem. Koji odgovor je bio prikladan? Vidiš takve stvari na televiziji, ali u stvarnom životu...

„Odrastao sam u Juti“, nastavio je. „Napustio sam je kad sam napunio devetnaest. Kunem se da sam bio protiv svega u šta su verovali.“

„Ne shvatam“, rekla sam. I nisam. Bila sam napeta, stiskala sam pesnice ispod stola, zarivala nokte u dlanove.

Prešao je rukom preko lica iznenada izgledajući deset godina starije.

„Moja žena ne želi decu“, rekao mi je. „Nisam taj tip, onaj koji tera ženu da radi nešto što ne želi.“

Tad sam ga videla drugim očima – oca s jednim detetom na ramenima i drugim kraj sebe. Sladoled i bejzbol utakmice. Imao je iste snove kao ja, kao većina nas.

„I, gde sam tu ja? Tražiš rasplodno grlo i ja se uklapam u to?“ Bila sam oštra, ali bilo je lako poentirati. Zašto je odabrao mene i ko kaže da ja želim decu?

Izgledao je uvređeno mojom optužbom, ali se nisam osećala loše što sam to rekla. Gade mi se muškarci kao što je on. Ali morala sam da se vratim za sto da bih ga čula, i uradila sam to. U tom trenutku to je bila najbesmislenija stvar koju sam ikad čula. Imao je suprugu, ali je želeo novu. Da započne porodicu. Šta on zamišlja da je, dođavola? To je bilo bolesno i rekla sam mu to.

„Shvatam“, kazao je pokunjeno. „Potpuno te shvatam.“ Nakon toga platio je račun i razišli smo se, a ja sam se hladno pozdravila s njim. Rekao mi je kasnije da nije očekivao da mu se ikad više javim, ali otišla sam kući i cele noći se prevrtala po krevetu mučena nesanicom.

Ali svideo mi se. Stvarno, stvarno svideo. Bilo je nečeg u vezi s njim – neke harizme, možda, ili pronicljivosti. U svakom slučaju, nikad se nisam osećala loše s njim. Ne kao s momcima s kojima sam izlazila na fakultetu, koji su gledali svoj odraz u tvojim očima, i smatrali te „trenutnom“ vezom. Kad sam bila sa Setom, osećala sam se kao jedina. Odbacila sam sva ta osećanja kako bih žalila zbog kraja onog što sam mislila da je obećavajuća nova veza. Čak sam izašla i na nekoliko sastanaka, jedan s nekim vatrogascem iz Belvua i drugi s nekim preduzetnikom iz Sijetla. Oba sastanka završila su se jedno za mene jer sam poredila te muškarce sa Setom. A onda, mesec dana kasnije, nakon patnje mnogo dublje nego što je trebalo, za muškarcem koga sam jedva poznavala, skupila sam hrabrost da ga pozovem.

„Nedostaješ mi“, rekla sam čim je podigao slušalicu. „Ne želim da mi nedostaješ, ali tako je.“

A onda sam pitala da li njegova supruga zna da traži nekog da mu rodi decu. Usledila je duga pauza, duža nego što mi se

svidelo. Nameravala sam da mu kažem da zaboravi da sam ga pitala kad je zadihano odgovorio: „Da.“

„Čekaj“, kazala sam, pritiskajući telefon na uvo. „Jesi li to rekao da?“

„Zajedno smo doneli tu odluku“, kazao je samouverenije. „Da moram da budem s nekim ko želi isto što i ja.“

„Rekao si joj?“, ponovo sam pitala.

„Nakon našeg prvog sastanka mislio sam da imamo nešto i rekao sam joj to. Znao sam da je rizično, ali imali smo nešto. Neku povezanost.“

„A ona je samo pristala na to?“

„Ne... Da. Mislim, teško je. Rekla je da je vreme da razgovaramo o budućnosti. Da me voli, ali da razume.“

Ćutala sam razmišljajući o svemu što je rekao.

„Smem li da te vidim?“, pitao je. „Samo piće ili kafa. Nešto jednostavno.“

Želela sam da odbijem, da budem jaka, odlučna žena koja ne popušta. Ali, umesto toga, uhvatila sam sebe kako pravim planove da se nađem s njim u lokalnom kafiću naredne nedelje. Kad sam prekinula vezu, morala sam da podsetim sebe kako sam ja pozvala njega, a on me nije naterao ni na šta. *Ti imaš kontrolu*, rekla sam. *Ti ćeš biti njegova zakonita supruga*. Toliko sam pogrešila.